

Η Ιερά Μητρόπολη Φλωρίνης για την Κυριακή Θ' Λουκά

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας](#)

Οι παραβολές που διαβάζουμε τις Κυριακές στη Θεία Λειτουργία, αποτελούν μια γνωστή διδακτική πρακτική της εποχής την οποία χρησιμοποίησε και ο Χριστός για να μεταφέρει με τρόπο κατανοητό το μήνυμά του στους ανθρώπους. Πριν από δύο εβδομάδες ακούσαμε την παραβολή του Πλουσίου και του Λαζάρου, η οποία μας έθεσε τον προβληματισμό σχετικά με τον πλούτο και τη στάση του ανθρώπου απέναντί του. Παρόμοιο μήνυμά μας μεταφέρει και η παραβολή του πλουσίου νέου, ο οποίος, όταν αντίκρισε τον Χριστό, τον ρώτησε πώς θα κληρονομήσει την αιώνια ζωή. Άλλη σχετική παραβολή είναι και εκείνη του άδικου οικονόμου, ο οποίος, ως διαχειριστής πλούτου, ενήργησε με πονηριά για να εξασφαλίσει το μέλλον του.

Στην σημερινή Ευαγγελική περικοπή που αναφέρεται στον πλούτο, πρωταγωνιστής

είναι ένας άλλος πλούσιος – άφρων, δηλαδή ανόητος όπως τον χαρακτηρίζει ο Ευαγγελιστής – του οποίου τα χωράφια έφεραν τόση σοδειά που δεν ήξερε που να τα αποθηκεύσει. Έτσι σκέφτηκε ότι το καλύτερο ήταν να γκρεμίσει τις αποθήκες του και να φτιάξει μεγαλύτερες ώστε να χωρέσουν μέσα όλα τα αγαθά του. Είχε την αίσθηση ότι τώρα πια με τόσα πλούτη ήταν παντοδύναμος, δεν είχε ανάγκη κανέναν, είχε κερδίσει τον κόσμο όλο. Γι' αυτόν δεν υπήρχε ούτε Θεός, ούτε άνθρωπος. Ζούσε στον δικό του κόσμο ξεκομμένος από όλους και από όλα. Ήρθε όμως η φωνή του Θεού που του φανέρωσε την μεγάλη αλήθεια: «σήμερα πεθαίνεις, τι θα γίνουν όλα αυτά που μάζεψες, ποιος θα τα πάρει»;

Ο πλουτισμός είναι άρρηκτα συνδεδεμένος με την φιλαργυρία που σύμφωνα με τα λόγια του Απ. Παύλου αποτελεί την αρχή όλων των κακών ««ρίζα γάρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία» (Α' Τιμ.6:10).

Στο σημείο αυτό είναι καλό να δώσουμε λίγη προσοχή στη διήγηση από το βιβλίο Γ' Βασιλειών, όπου περιγράφεται το τελευταίο στάδιο της ζωής του βασιλιά Σολομώντα, όταν αυτός εγκατέλειψε την ευσεβή ζωή του και αφέθηκε στη λατρεία των ειδώλων. Διαβάζουμε λοιπόν, ότι «Ἦν ὁ σταθμὸς τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἑλληλυθότος τῷ Σαλωμῶν ἐν ἑνιαυτῷ ἐνὶ ἑξακόσια καὶ ἑξήκοντα ἑξ ἑτάλαντα χρυσοῦ.» (Γ' Βασιλ.10:14). Αυτό σημαίνει πλούτος, θησαυρός, που στην Καινή Διαθήκη ονομάζεται από τον Χριστό «μαμωνάς», λέξη που την εποχή εκείνη ταύτιζε τον άνθρωπο με τον πλούτο ερήμην της σχέσης με τον άλλο άνθρωπο.

Ο Κύριος, σε άλλη παραβολή, μας υπενθυμίζει τη σημασία του να αποθησαυρίζουμε στον ουρανό, λέγοντας: Μη θησαυρίζετε για τον εαυτό σας θησαυρούς πάνω στη γη, όπου ο σκόρος και η σκουριά τους καταστρέφουν και όπου οι κλέφτες σκάβουν και κλέβουν· θησαυρίζετε όμως για τον εαυτό σας θησαυρούς στον ουρανό, όπου ούτε ο σκόρος ούτε η σκουριά καταστρέφουν και όπου κλέφτες δεν σκάβουν, ούτε κλέβουν γιατί όπου είναι ο θησαυρός σου, εκεί θα είναι η καρδιά σου. (Ματθ. 6:19-21).

Εξαρχής τονίζουμε ότι αυτός καθαυτός ο πλούτος δεν είναι «κακός». Ο πλούτος μπορούμε να πούμε είναι ουδέτερος· γίνεται όμως αμαρτία η αρετή, ανάλογα με τη χρήση του όπως μας τονίζει ο Άγ. Μάξιμος ο ομολογητής.

«Ούτε τα χρήματα πονηρά, ούτε η πενία αγαθή καθ' εαυτήν· αλλ' η κακή χρήσις του πλούτου και η καλή υπομονή της πενίας.»

Ίσως κάποιος ρωτήσει: Γιατί ο Θεός επιτρέπει σε κάποιον να αποκτήσει πλούτο;

Και απαντά ο Μ. Βασίλειος: «Τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ὁ πλοῦτος• σὺ δὲ οἰκονόμος ἐτάχθης, οὐ κύριος» δηλ, η περιουσία, ο πλούτος, είναι του Θεού• εσύ όμως έχεις ταχθεί,

έχεις οριστεί, ως οικονόμος, όχι ως κύριος.

Ο ταλαίπωρος πλούσιος, λοιπόν, προβληματίζεται και αγωνιά για το πώς θα εξασφαλίσει περισσότερα υλικά αγαθά. Λησμονεί τον Θεό και τη σωτηρία της ψυχής του. Δεν σταματά πουθενά• γίνεται φίλαυτος, άπληστος• μαζεύει όλο και περισσότερα, προσπαθεί να συμπληρώσει το υπαρξιακό του κενό με πράγματα που έχουν ημερομηνία λήξεως, χωρίς να συλλογίζεται τη ματαιότητα και τη φθαρτότητα του κόσμου τούτου. Δεν τον ενδιαφέρει ο πλησίον, δεν νοιάζεται για κανέναν• ένα τον απασχολεί: πώς θα αυξήσει την περιουσία του και πώς θα μεγαλώσει τις αποθήκες του. Με λίγα λόγια, ζει μια θανατηφόρα πορεία δίχως επιστροφή.

Η αλήθεια είναι ότι όλοι μας λίγο πολύ επηρεασμένοι από το πνεύμα της σύγχρονης εποχής, μεταλλάσσουμε το κήρυγμα του Χριστού, που καταγράφηκε στα Ευαγγέλια και ενσαρκώθηκε στην αλήθεια της Εκκλησίας με κανόνες κοινωνικής συμπεριφοράς που μας επιτρέπουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο να πλουτίζουμε μετατρέποντας τον Χριστό από «σημείον αντιλεγόμενον.»(Λουκ.2:35) σε Χριστό προσαρμοσμένο στην κοντόθωρη χρησιμοθηρία του κοινωνικού μας ορθολογισμού.

Δυστυχώς, τα κοινά σημεία είναι πολλά. Η συμπεριφορά μας απέναντι στους αδελφούς μας και η σχέση μας με τον υπόλοιπο κόσμο παραμένουν ατομικιστικές και συμφεροντολογικές. Αν προσέξουμε καλά την καθημερινότητά μας, θα δούμε ότι, ενώ έχουμε — όπως ο πλούσιος της παραβολής — όλες τις απολαύσεις, όλα τα αγαθά εν αφθονία, ατομικά και οικογενειακά, εν τούτοις, μας διακατέχει συνεχώς άγχος, φόβος και γκρίνια.

Είμαστε ανικανοποίητοι, αδηφάγοι, φιλάργυροι, ανελεήμονες — με έργα που καταστρέφουν καθημερινά τον εαυτό μας. Αποκτούμε και επιθυμούμε να αποκτήσουμε ακόμη περισσότερα. Έρχεται η ελεημοσύνη μπροστά μας, και ο νους μας μηχανεύεται κάθε τρόπο για να την αποφύγει. Δεν μπορούμε να σκεφτούμε ότι υπάρχουν γύρω μας άνθρωποι ενδεείς και κατατρεγμένοι, άνθρωποι που δεν έχουν τα αναγκαία της ημέρας και σιωπούν ταπεινωμένοι.

Δεν υπάρχει άραγε φόβος μήπως και εμείς ακούσουμε τον φοβερό λόγο του Κυρίου μας την ώρα του θανάτου; «Άφρων, ταύτη τῇ νυκτὶ τὴν ψυχὴν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ• ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται;» δηλ, ανόητε! Αυτή τη νύχτα ζητούν την ψυχή σου• κι αυτά που ετοίμασες, σε ποιον θα ανήκουν;

Συνεπώς, μόνο η ενδοσκόπηση και η συναίσθηση της τραγικής καταστάσεώς μας μπορούν να μεταμορφώσουν και να αλλάξουν ριζικά την εγωιστική και φίλαυτη

πορεία μας.

Αμήν!

***Κήρυγμα Ιεράς Μητροπόλεως Φλωρίνης, Πρεσπών και Εορδαίας Κυριακής
Θ´ Λουκά (23 Νοεμβρίου 2025)***